

Petr Kvíčala in Chemnitz, 2006

Josep Lluís Mateo

Our building for the Bundesbank in Chemnitz is hard, rigid, stone-like and geometrical, as is fitting for the institution it houses. We attempted to endow it with precision, a layer of lightness and a conceptual relationship with nature. Kvíčala's intervention gives it an added layer of meaning. Like the rest of the building, his work is passionately crafted. The artist produced his painting by dancing as if he were performing in a ballet. The hardness of the works in stone on the facade, executed by outstanding stonemasons from Croatia, responded to primitive, slow percussions. The painter entered into a dialogue with them, moving gracefully, freely and lightly. The seemingly erratic grid of white lines on a red background marks an escape route out of the labyrinth and introduces a vital, buoyant atmosphere into the mausoleum of stones.

The advance of Kvíčala's work encouraged us to extend its range still further. Sections of trees were cut and mounted onto the wall at the entrance, creating an affirmation of life, and countering the inevitable hieratism of the architecture.

To our mind, building and ceiling always involves thinking about the sky floating above our heads. We also saw Kvíčala's ceiling in these terms, as red clouds furrowed by white lines. A sky which, despite its dramatic movement, is peaceful, friendly and festive.

Barcelona, únor 2006

Petr Kvíčala v Chemnitz, 2006

Josep Lluís Mateo

Budova Deutsche Bundesbank v Chemnitz je tvrdá, přísná a geometrická. Připomíná skálu, což se hodí k instituci, která jí obývá. Chtěli jsme jí vdechnout přesnost, dát jí lehkost a konceptuálně ji vztáhnout k přírodě. Kvíčalova intervence jí přidává další významovou rovinu. Jako stavba sama je i ona dokonale řemeslně zvládnutá. Umělec malbu vytančil, jako kdyby byla baletním kusem. Tvrdost kamenických prací na fasádě, vytvořených vynikajícími řemeslníky v Chorvatsku, odpovídá primitivním, pomalým bubnům. Malíř s nimi vešel v dialog elegantními pohyby, lehkostí a svobodou. Zdánlivě chaotická síť bílých linií na červeném pozadí vyznačuje únikové cesty z labyrintu a v kamenném mauzoleu vytváří živou, opojnou atmosféru.

Kvíčalovo dílo vybízelo k dalšímu rozvinutí této myšlenky: na stěnu ve vstupu jsme umístili na kusy nařezané stromy. Je to připomínka života, vyvažující nevyhnutelnou vznešenost architektury.

Stavby a stropy v našich myslích vždy vyvolávají myšlenky na nebe nad našimi hlavami. V podobném duchu vnímáme i Kvíčalův strop, jako červená oblaka ohraničená bílými liniemi. Nebe, které je i přes svůj dramatický pohyb klidné, přátelské a slavnostní.

Barcelona, únor 2006